

Bearbetning

Jag minns den sjukdomstiden. Höst är för mig på ett vis förknippat med perioden då jag fysiskt mådde som allra värst. Det var soliga eftermiddagar, kyliga, jorddoftande kvällar och en förbannat envis smärta.

Egentligen är det för tufft att tänka tillbaka dit, sex års resa till min bräckliga kropp och vardag, men det verkar ju som att jag ännu behöver gråta över det. Ibland är det bara svårt att veta vad man ska göra av alla minnen och lösryckta fragment. Den ständiga kampen, att fortsätta mekaniskt likt en robot och samtidigt ge skenet av att jag inte gett upp, utan "var så stark och vid gott mod" kanske slutligen tar ut sin rätt.

Första gången du kom till mig låg jag nersänkt, öm och full av substanser. Transformation. Till det bättre (?). Du leddes ur papper och snören av örhängen, klistermärken från systems famn. Hon fick hjälpa mig att öppna, då kraft inte var något jag ägde.

Vad skulle jag göra annat än gråta?

Ett organ lättare. Idag visar vågen 46 kg.

Ständigt närvarande surr, maskinen trycker morfindroppar längs kärlens geléartade väggar. Uppåt framåt. Som att det hjälper något; smärtan har bosatt sig.

Syster, håll min hand

Förebild, sjung mig toner att försvinna i

blott ett ögonblick

Sammet.

Varje gång de blottat mig, har din röst skylt mitt innersta.

Alla gånger de inte höll sina ord, väntade du bredvid min sida.

Var gång de öppnade mig, ekade dina budskap i takt med mitt hjärta.

Det gör ont. Jag tillbringade mina tonår mellan sjukhusets väggar. Man säger att sorgen måste tas i genom för att kunna leva vidare. Därmed har allt sitt pris.

Mycket hände. Lekterapi (jag målade gipsfigurer och pärlade), skrik, bästa sköterskan Britt-Marie med

fläkten, protesterande, promenad (kan man kalla det så?) genom dungen och slag, måttade mot min egen mamma. Trots det, ingenting. Tiden fastnade ovanför ingången, drog till sig min blick, kapslade in världen mellan minut-och sekundvisaren.

Nu tänker jag att detta kanske bara är onödigt. Hur många gånger har jag inte återgett och formulerat, suddat ut och präntat ned igen, för att folk ska kunna få en inblick? Efter alla dessa år. Kan dock inte styra över vad som vill fram bakom fördämningarna.

Jag vill inte yttra mig offerlikt, men utan omsvep, så var det var för jävligt. Ren sanning, jag skulle vara martyrisk (ve och fasa) om jag förmildrade det. Knivarna i sig var aldrig något positivt, alla hatade vi dem, de gjorde mig svettig och stal allt, men när plågan lättade... Metallen långt inuti blev härdad. En rustning som skyddar.

Om jag tror mig förtjänat detta? Brotten jag enbart gjort mig skyldig till är väl västerländsk födelseplats, bortskämdhet och titeln som bokslukare.

Nej, jag vill inte ändra min historia. Den är redan skriven och ni skulle inte känna mig annars.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Hybrid med Poeter.se id #88859 innehar upphovsrätten